

Daniel došel do svého pokoje. Postel byla ještě rozestlaná z ranního milování. Posadil se na postel a rozhlížel se po místnosti. Najednou se lehce usmál. To spatřil její spodní prádlo. Vrchní díl byl na křesle, kalhotky ležely na posteli. Zul si boty a lehl si. Léč začal působit. Během krátké chvilky usnul hlubokým spánkem.

Nálada v celé kosmické lodi Osada byla na bodu mrazu. V kosmickém obru, jakým loď byla, nebyl nikdo, koho by se úmrtí Nicol nedotklo. Trocha veselého křiku, který se v objektu objevoval, byla od pobíhajících dětí.

Uběhlo mnoho hodin, než se probudil. Chvilí ještě polehával, pak se svlékl a vydal se do sprchy. Tekoucí voda na jeho těle mu dělala dobře. Zároveň to vyvolalo vzpomínky, kdy se tu sprchovali společně. Se zavřenýma očima poslouchal zvuk tekoucí vody. Ze snění ho probudilo zvučení komunikátoru. Dokončil sprchování, osušil se a vyrazil ke stolku, aby zjistil, kdo s ním chce mluvit. Byl překvapen, kolik lidí mu volalo, zatímco spal. Ted' to byla Carmen, které okamžitě zavolal zpět.

Krátce po rozhovoru se sešli s dalšími důstojníky z jiných útvarů, kteří měli také ztráty, aby doladili detaily smutečního obřadu. Při této příležitosti jim sdělil informaci, kterou získal od Nicol. Byla to pro ně neuvěřitelná zpráva, která jim udělala velkou radost.

Do baru vstoupil John se svou rodinou a zamířil si to k oblíbenému stolu. Než se nadáli, rozběhla se jejich dcera Tereška směrem k Danielovi. Doběhla až k němu a skočila mu do řeči:

„Ahoj, strejdo.“

Daniel se otočil za hlasem a spatřil Terezku. Pohladil ji po vlasech a rozhlédl se, kde jsou její rodiče. Našel je na obvyklém místě, kam si sedávají celá léta, co se vydali na tuhle cestu.

„Proč už sem teta Nicol nechodí?“ otázala se a pohlédla na něj svýma dětskýma očima. Byl na zlomek vteřiny zaskočen. Jako by ho bodla jehlou. Zhluboka se nadechl, aby mohl pokračovat v rozhovoru:

„Pojď sem,“ zvedl ji, posadil na klín a pokračoval. „Terezko, teta byla hodně nemocná a měla veliké bolesti, tak odešla do nebe.“

„A kdy se vrátí, aby si se mnou zase hrála?“ padla od ní další otázka, která mu působila bolest.

„Už se nikdy nevrátí, Terezko,“ pokračoval ve vysvětlování Daniel a cítil, jak se mu emoce uvnitř těla ženou do očí. Měl co dělat, aby mu nevytryskly slzy.

„Ale to přece nejde,“ zvolala a z očí ji vyhrkly dvě malé slzičky. Prudce se otočila na jeho klíně, sklouzla zpátky na zem a s pláčem se rozběhla k rodičům.

„Tak to by bylo,“ poznamenal a zhluboka si oddechl.

„Byla to silná káva, ale zvládl jsi to bravurně,“ ozvala se Carmen a kapesníkem si otřela oči.

Poděkoval, rozloučil se s ostatními u stolu a vydal se do své pracovny. Měl štěstí, že na centrálním velínu nalezl jak Rogerse, tak Roberta. Pozval je k sobě a sdělil jim informaci, kterou obdržel od Nicol. Velitelé ostatních sekcí byli značně překvapeni.

V hangárech proběhla kontrola zařízení na vrácených raketoplánech. Po několika hodinách dorazily k Danielovi výsledky vyšetřování. Informaci od Nicol potvrdily.

Na Osadě probíhaly současně dvě hlavní akce. Nejprve bylo třeba připravit důstojný obřad pro zesnulé a poté vypracovat plán na likvidaci elektromagnetického výboje, aby se mohli dostat na planetu, kde podle dostupných údajů uvízla před mnoha lety americko-kanadská expedice.

Daniel seděl ve své pracovně a znovu studoval poslední záznamy zničených raketoplánů. Náhle ho napadla myšlenka týkající se nebezpečného signálu. Okamžitě vstal z křesla a rychlým krokem vyšel na velín. Rogers a Robert byli jeho návštěvou překvapeni. Došel až k nim a začal jim vysvětlovat svou novou myšlenku. Měli plno informací ze zničených lodí, zároveň i od těch, co vydržely. Vyslechli jeho nápad a celou akci nasimulovali na holografickém zařízení. Na projekci se objevily jednotlivé